

bile po ceni. Ako bi bili Podgoričani tisti denar, kar so ga zapravdali in zapravili mimogredé, spravili, bih bi trdnjši kmetje, kakor so.

Tisti večer je bila marsikatera Podgoričanka tepena, ki prej in potem ni bila nikdar v svojem življenju. Možje so bili silno bojeviti in omočeni od vinskih duhov, mislili so najbrž, da imajo Žabarje pred seboj.

Potem je bilo pa dobro. Začeli so obdelovati Ratike. Zasuli so jarke in luže, odpeljali vodo, pognojili travnike in preorali stelnike. In tam, kjer so se nekdaj razprostirale mlake in luže, raste sedaj najlepša trava, namestu stelje pa rodé tla žito, sočivje in krompir.

Žabarje sevé boli, ko vidijo Ratike, ali kaj hočejo! Ratike so podgoriške in bodo podgoriške.

Planinska.

Oz daljine, iz tujine
Na skaline, na planine
Duh mi speje;
Na čerovje, tja v domovje,
Kjer mahovje in skalovje
Srečo veje.

Solnce v skali se zrcali,
Kakor biser na obali,
In jo vžiga.
Žari zlati so pečati,
Ki jih nosi vrh goráti,
Stvarstva knjiga.

Poigrava, poletava,
Rob užgani poljubava
Sokol sivi;
Rob žaréči, kres rudeči
Tajno peva ti o sreči
Neminljivi.

Tajno peva, vse ogreva,
Božjo slavo razodeva
Tja čez griče;
K sebi zove na vrhove
Spehane dolín sinove,
Mir jim kliče.

Oj, tam doli, oj, tam doli
Koli src od zla in boli
Tožno gine!
Kot resnobno polje grobno
Širi se okrožje drobno
Solz doline.

Tu pa vlada večno mlada
Božja sreča, Božja nada
V skalnem carstvu.
Srce tvoje pa po svoje
Pesem slasti mirne poje
V Božjem varstvu.

* * *

Gori, gori k Božji zori,
Kjer so raja bajni dvori
I za mene;
Na skaline, na planine
Mile moje domovine
Duh me žene!

J. Sovran.

